



■ Səbuhi İSRAYIL

YOXDU

Ömrüm-günüm ilmələndi,
Gözüm yaşla düymələndi.
Ovcumda nifrət gölləndi,
Bir sızmağa yeri yoxdu.

Həsretim telə yıxıldı,
Gileyim dilə yıxıldı.
Bəxtim də elə yıxıldı,
Qalxmağa tərəri yoxdu.

Günlər təzə, istək həmin,
Kədər döyən pəncərə min,
Hər açılan pəncərənin,
Meh əsən səhəri yoxdu.

Bu dərdlə az göynət məni,
Dünya, dərdə öyrət məni.
Sətir-sətir göyert məni,
Deməsinlər xeyri yoxdu.

NİŞAN

Bulud gözlərindən sevinc damlası,
Torpaq yanağına süzüldü onun.

Sayrışan ulduzlar qızıl sırğası,
Səma qulağına düzüldü onun.

Günəş-təbəssümü qız dodağının,
Donuna ətir tək çiləndi bahar.
Taxıb barmağına göy qurşağını,
Dünyanı kiməsə nişanladılar.

BAHAR

Quzeylərdə xəyalımın qar izi,
Güneyləri ümidimi göyərtdi.
Minib çən atını mürgülü bəxtim,
Zirvələrdən dərələrə səyirtidi.

Nənəmin bəzəkli xalça ipləri,
Dağların döşündə qarışıq düşüb.
Qızardı arzusun gündoğan yeri,
Könlümə dünyayla barışıq düşüb.

Düymələndi ağacların yaxası,
Yaylaqların gözündə yurd həsrəti.
Yaşıllaşdı yerin meşə "çuxası",
Sellər dağ çayının bahar şərbəti.

Gözümdə, könlümdə şeir yuxusu,
Qəlbimdə misralar haray qopardı.
Alıb dimdiyinə şeirimi quşlar,
Bu səhər bahara salam apardı.

ÇIXDI

Əlim əllərindən üzüldü yazın,
Eşqim bu sevdanın qışına çıxdı.
Qəlbimə yük olmuş ağrım, əzabım,
Axırda gözümün yaşına çıxdı.

Həsret ürəyimə qısılan ləkə,
Silinsə, odunla silindi bəlkə.

Bəxtimin üstündə donuxan kölgə,
Bir qərrib vüsəlin tuşuna çıxdı.

Əydi qamətimi bu dərdin yükü,
Qazancım kinayə sözlərindəki,
O qədər üz verdim bu hicrana ki,
Bir gündə dən olub başıma çıxdı.

KƏNDİMİZƏ GEDƏN YOL

Açıb əllərini köhnə dost kimi,
Sabaha addımım başlanır ordan.
Üstündən adlayıb illərin qəmi,
Keçib əsrlərin tufanlarından,
Kəndimizə gedən yol!

Mənim sərt dözümüm, mənim qeyrətim,
Həyata açılan qapılarımdır.
Həvəsim, ilhamım, eşqim, cürətim,
Sonu görünməyən arzularımdır,
Kəndimizə gedən yol!

Cahanı ovcuna alan bir istək,
Sığmaz könullərin şəriyyətinə,
Sığınıb qayğısız, körpə uşaqtək,
Bir ana torpağın məhəbbətinə,
Kəndimizə gedən yol!

Ötəndə durnalar başının üstəndə,
Saçına bir lələk taxılasıdır.
Şair təbiətin torpağın üstə,
Yazdığı şeirdən bir misrasıdır,
Kəndimizə gedən yol!

Elə ki, şəhərə üz tuturam mən,
Dalıb xəyallara arxamca baxar.
Torpaq sinəsində, daş sinəsində,
Məndən girov kimi qəlbimi saxlar.
Arxamca qıvrılıb yellənən əldir,
Qəlbimi kəndimə bağlayan teldir,
Kəndimizə gedən yol!